

सुलेखा विचार करू लागली की स्पेनला ट्रीप काढण्याची आयडिया कोणाची असेल ? ते पाहण्यासाठी तिने नेटवर तपास केला. तिच्या लक्षात आले की त्या देशात ट्रेकिंग करिता खूप छान स्पोर्ट्स सर्वत्र विखुरलेले आहेत. आणि तिच्या गुपला तर ट्रेकिंगचीच आवड आहे. नंतर तिच्या मनात आले की ही ट्रीप यांनी दहा दिवसांची ठरवली आहे खरी पण सगळ्यांनीच इतकी मोठी रजा कशी काय मिळवली असेल ? की नेहेमीप्रमाणे काहीजण ऐन वेळेला काहीतरी सबबी सांगून काढता पाय घेणार आहेत ? तिला आठवले की तिने सिंहगड दाखविताना केलेल्या बनवाबनवीनंतर धवल, किरण, कौस्तुभ यांनी कात्रजच्या घाटातून सिंहगडला जाण्याची ट्रीप ठरवली तेव्हा सुरुवातीला सगळे २० जण तयार झाले पण शेवटी केवळ ५ हीच संख्या उरली. अगोदर मारलेल्या थापांमुळे त्या ट्रीपला तिला सकतीनेच जावे लागले होते. दुपारी एसटीतून कात्रजच्या घाटात उतरताना माहित नव्हते की तो ट्रेक ४० किलोमीटरपेक्षा अधिक अंतराचा आहे व त्यात अनेक डोंगर चढावे व उतरावे लागणार आहेत. कौस्तुभला ट्रेकिंगचा सराव होता. तो हिमालयातदेखील ट्रेकिंग करून आलेला होता. नंतर तर त्याने हिमालयातील काही शिखरे सरही केली. म्हणूनच त्या कात्रज घाट ते सिंहगड ट्रीपमध्ये तो सुलेखाच्या गुपचा गाईड होता. तो डिसेंबरचा महिना होता तरी रात्र पडेपर्यंत चढाव चढताना घाम फुटला होता. पण रात्री तर एका सपाट खडकावरून मुक्काम करवा लागला. तेव्हा जबरदस्त थंडीतही कौस्तुभने शेकोटी पेटवू दिली नव्हती व त्याचे कारण असे सांगितले की ती लांबून पाहिली तर दरोडेखोर येऊ शकतात. त्या खडकावरून दूरवर पुण्यातले दिवे काजव्यांच्या थव्यासारखे दिसत होते. मनात येत होते की सगळे घरात मस्त दुर्लईत गुरगुटून झोपले असताना आपण कोठे मुर्खासारखे येथे थंडीत कुडकुडतो आहोत ? नंतर त्या ट्रेकर इतके दमायला झाले की परतल्यावर तीन दिवस नीट चालता येत नव्हते की सायकल चालवता येत नव्हती. सुलेखाच्या मनात पाल चुकचुकली की आता येतो येतो म्हणणारी ही बरीच मंडळी तेव्हासारखीच नंतर गायब तर होणार नाहीत ना ? या सगळ्या विचारात ती बुडून गेली. दारावर बेल वाजलेली तिला बराच वेळ कळलीच नाही. तिसऱ्यांदा बेल वाजल्यावर दचकून ती त्या तंद्रीतून भानावर आली. पवन आणि नेहा आपली दफ्तरे टेबलवर फेकताना ओरडले, “ काय आई झोप लागली होती का ? कितीवेळा बेल वाजवली आम्ही, लवकर काहीतरी खायला दे.” सुलेखाच्या मनात आले अरे बापरे मी गरम ताजे तर काही बनवलेच नाही. ही दोघे खाण्याच्या बाबतीत एकदम शौकीन आणि चोखंदळ आहेत. काय करावे बरे ? तेवढ्यात तिला आठवले की आज येताना तिने नुडल्सचे पाकीट आणले आहे. त्यात रेडीमेड मसालापण आहे. शिवाय त्यात थोडे मटारचे दाणे, टमाटा टाकला की झाले ! ती दोघे डायनिंग टेबलवर येण्याच्या आत त्यांच्या गरमागरम डीशेस तयार होत्या. त्या पाहून दोघेही खुश झाली. त्यांना पाहताना तिला जाणवले की आपण स्पेनला जाण्याचा मनसुबा तर करतो आहोत पण यांची काळजी कोण घेणार ? सगळे पाश विसरून थोडे दिवस का होईना पण जाणे शक्य आहे का ? आणि योग्यदेखील आहे का ? नुसता विषय काढला तरी ही दोघे आणि नवरा घर डोक्यावर घेतील. शिवाय नोकरीत बॉस कुठला एवढी रजा देणार आहे ? गेल्या अर्ध्या तासात भूतकाळात विहार करून आलेले तिचे मन एका क्षणात जमिनीवर आले आणि सर्व जबाबदाऱ्यांच्या ओझ्याखाली दडपून गेले.